

forandret i det andet Thing med Hensyn til flere enkelte Poster, og navnlig bleve et Par Anmærkninger, som jo saa ofte have den Stjæbne at spille en vis Rolle, udstemte af det andet Thing. Da Loven kom tilbage her til Folkethinget, vakktes der en stærk Modstand imod at lade disse Anmærkninger falde af Hensyn til det andet Thing; men Ordspøreren, som var det ærede Medlem for Rigsbenhåvns 4de Valgfreds (Jænger) udtalte sig da saaledes for at motivere, at man skulde lade disse Anmærkninger bortfalde: „Medens Landsthinget, saavidt jeg skjønner, i enhver Henseende har villet respektere Folkethingets Overvægt i alle egentlige og rene Bevillingspørgsmaal, har det derimod i disse enkelte Spørgsmaal, som gribe ind i Administrationen, ikke villet give efter“. Jeg anser det saaledes for dengang at være anerkjendt fra den Side af Salen, som nu senere har draget dette i Tvivl, at Forsætningen anviser den Bei som den eneste mulige, at det ene Thing nødvendig maatte have en Overvægt i de rene finantzielle Spørgsmaal. Pragis har gjort dette nødvendigt, og Pragis har ogsaa i de Aar, som siden ere foreløbne, vist, at det har været anerkjendt; thi det er jo indlysende, at, dersom vi hvert Aar skulde komme til at staa overfor Slutningen af Finantslovs Behandling, som vi staa iaar, altsaa med Splid mellem de to Thing — hvem der bærer Skylden derfor iaar, skal jeg senere komme tilbage til — vilde vor hele politiske Liv, hele Lovgivningsvirksomheden være blevet til et Hazardspil, hvor det var underkastet Tilfældighed, om vi fik en Finantslov eller ikke. Jeg sjer til, at saaa dette fast, bliver dette Pragis, saa maa ganske vist de provisoriske Finantslove blive indorganiserede som et anerkjendt Led af Forsætningen; thi Underkjendelsen af den Bei, som vi hidtil have fulgt, og Anerkjendelsen af den provisoriske Finantslov gaa Naand i Naand med hinanden, ere uadskillelig forbundne med hinanden. Jeg siger dette saa meget friere, fordi vi netop iaar ved den Finantslov, vi nu i dette Dieblik forhandle, have overfor det andet Thing vist en saa stor Sindsbetommen, som der nogensinde tidligere er flet, saa at der paa ikke med Grund kunde bygges Noget som helst, der skulde kunne gjøre det andet Thing mindre villig til at gaa ind paa den Finantslov, som nu her foreligger. Vi have gjort store Indrømmelser, som vi ingenjinde før have gjort, og det netop Indrømmelser, som ere af ligesvem finantziel Betydning, og jeg skal sjeie til, at det for mit Bedkommende, og for Manges tror jeg, har været forbundet med stor Betænkelse at gaa til, hvad vi her have gjort. Forøvrigt er der en anden Side, som er bleven draget frem her under Behandlingen, og ikke mindst af den høitærede Conseilspræsident, som Grundten, hvorfors vi i denne Samling staa paa det Punkt, hvor vi nu ere, nemlig Spørgsmaalet om de lange Finantslovbehandlinger. Han har derigjennem sjet at vælte Skylden for Die-

bliffets Stilling over navnlig paa dette Thing og da naturlig specielt paa dets Finantsudvalg. Jeg kommer til at minde dette, netop fordi Situationen i 1867 Punkt for Punkt var den samme som nu; de ligne hinanden saa paafaldende i alle deres Enkeltheder, at jeg ikke kan Andet end minde derom. Der var dengang ligeledes anvendt en forholdsvis lang Tid til Behandlingen af Finantsloven, og der blev saavel i Landsthinget som her i Thinget reist stærke Anker derimod af et Medlem, som nu er Medlem af det andet Thing, og den samme Anke blev da reist mod det daværende Finantsudvalg, som er reist mod det nuværende, nemlig at Skylden laa i, at man fra Finantsudvalgets Side søgte i utilbørlig Grad at ville gribe ind i Administrationen. Finantsudvalgets daværende Formand besvarede dette Angreb meget indgaaende og udførligt og fremstillede hele Planen for Udvalgets Arbejde, men med Hensyn til Hovedpunktet svarede han med nogle Ord, som jeg skal tillade mig at citere: „Vi skulle ikke administrere, men vi skulle ganske vist drage Administrationens Forhold ind under Behandlingen, diskutere med Ministeren, stille Forslag, som ere istand til at henvende hans Opmærksomhed paa saadanne Ting; man har endog set, at netop Finantsudvalget og Thinget have bevirket, at en Minister derved selv har faaet et aabent Die for Mangler, der ere tilstede“ osv. Jeg er bleven opmærksom paa denne Forhandling, fordi det akkurat er de samme Anker, som nu komme tilbage, og de synes at have faaet en vis Vægt i hele den politiske Stilling, naar den høitærede Conseilspræsident næsten stillede det frem, som om Spørgsmaalet gjaldt om, hvilken Magt og Indflydelse Finantsudvalget skulde komme til at spille nu og i Fremtiden. Jeg henviser derfor til Stillingen, som den har været tidligere, dengang ganske vist en anden Side af Salen var levende saavel her i Salen som i Finantsudvalget. Dengang erkjendte man de Opgaver, der forelaa for dette Thing saavel som for Udvalgets Arbejder, dengang vidste man at svare paa de Anker, der nu reises netop fra den samme Side. — Den høitærede Conseilspræsident anskede over, at der var forelagt et særligt Lovforslag om Lønningstillæg, og at dette Lovforslag ikke var blevet behandlet, men var blevet liggende i Udvalget. Den ærede Conseilspræsident maa dog vel indse, at der ikke fornødtigvis kan være Tale om at fremme et Lovforslag, hvis Indhold samtidig var vedtaget paa en anden Lov, og den ærede Conseilspræsident gjorde paa et meget tidligt Tidspunkt Thinget bekendt med, at han ogsaa var vidende om, hvilken Bei Finantsudvalget alt da havde besluttet at gaa. Men jeg skal sjeie til, at, dersom der var kommet Opfordring fra den ærede Conseilspræsidents Side om at se dette Lovforslag fremmet, tror jeg ganske vist, at dette vilde være flet, om end ikke i den Retning, som den ærede Conseilspræsident kunde ønske. Den